

מבט in-out

תערוכת צילום

תשע"ט

Presenting Artists

Ora Orit Mizrahi

Orna David

Avital Aliza Ben Sasson

Liat Haas

Naama Shenhav Cohen

Rachel Feldman Davis

Granit Yaniv

Shirli Cohen z"l

Inbal Sa'id z"l

המציגות

אורה אורית מזרחי

אורנה דוד

אביטל עליזה בן ששון

ליאת הס

נעמה שנהב כהן

רייצ'ל פלדמן - דיוויס

גרניט יניב

שירלי כהן ז"ל

ענבל סעיד ז"ל

Uri Feiner
Photographer, Group Facilitator

When we take pictures, we direct the camera outward, to the world around us. We see a path, a flower, a beach, strangers or our families. We aim the camera and press the button, capturing the moment in a photo. The photographer compels the viewer to adopt his perspective, the unique manner in which he views the world. The viewer thereby gets a chance to look inward, at the photographer. An inside-outside perspective.

This exhibition completes this dual process, enabling both the photographers and the viewers to look inward and outward.

This is not an exhibition by a group but rather a group of exhibitions. Each photographer presents her own body of work, her personal view of the world. Concurrently, it provides a group perspective of women brought together by destiny who, together, studied the language of photography. And so, like any group, the exhibition can be viewed as a whole or view each of its elements individually.

אורי פינר
צלם, מנחה הקבוצה

כאשר אנו מצלמים, אנו מפנים את המצלמה החוצה, אל העולם סביבנו. אנו רואים דרך, פרח, חוף ים, אנשים זרים או את בני משפחתנו; מכוונים את המצלמה ולוחצים על הכפתור, לוכדים את הרגע בתוך התמונה. הצלם מאלץ את הצופה לאמץ את נקודת מבטו, את הדרך הייחודית שבה הוא רואה את העולם. בכך הצופה זוכה להביט פנימה, לכיוון הצלם. מבט פנימה - החוצה.

התערוכה הזו משלימה את המהלך הכפול הזה, מאפשרת לצלמות ולצופים להביט החוצה ופנימה. זו אינה תערוכה קבוצתית אלא קבוצה של תערוכות - כל צלמת מציגה גוף עבודה נפרד, מבט אישי על העולם; ובאותו זמן יש כאן גם מבט קבוצתי, מבט של נשים אשר הגורל הפגיש אותן ויחד למדו את שפת הצילום. כך, ממש כמו קבוצה אפשר להסתכל על התערוכה הזו כעל שלם ואפשר להסתכל על כל פרט בנפרד.

Dr. Bracha Zisser
Director, Cancer Patient Support Services
and Bone Marrow Donor Registry

Oranit is Ezer Mizion's cancer patient guest home and support services center for cancer patients and their families. It was established in 1995 by Ezer Mizion and the Bracha and Motti Zisser Foundation.

The center offers a wide variety of activities, including support and accompaniment for cancer patients and their families at the hospital and in the community, workshops and support groups, a therapeutic petting zoo, art and music therapy, Gymboree, Pilates activities and plenty of social activities.

Ezer Mizion's bone marrow registry is also located at Oranit. The registry includes more than 990,668 potential donors, through which nearly 3,294 life-saving stem cell transplants were facilitated.

The photography therapy workshop, led by Uri Feiner, is one of our many therapy activities. The process that the participants undergo, individually and as a group, is unique and has a profound impact during the period of their treatments and the recovery that follows. The photos displayed at the exhibition were all taken by workshop participants as part of this therapy process and relay a portion of the patient's personal story. You have the privilege to see inside the participants' world and to observe the insights and perspectives that the photography workshop has allowed them to share.

ד"ר ברכה זיסר
מנהלת "בית אורנית"
והמאגר הלאומי לתורמי מח עצם

בית "אורנית" הוא מרכז תמיכה וסיוע לחולי סרטן ובני משפחותיהם. המקום הוקם ע"י עמותת "עזר מציון" וקרן "ברכה ומוטי זיסר" בשנת 1995.

מהקמתו ועד היום התפתח המרכז, והוא מציע פעילויות רבות, ביניהן תמיכה וליווי החולים ובני משפחתם בבתי החולים ובקהילה, סדנאות וקבוצות תמיכה, פינת חי טיפולית, חדר אומנות, טיפולים במזיקה, ג'ימבורי, פעילויות פילאטיס ושפע פעילויות חברתיות. במרכז אורנית נמצא גם המאגר הלאומי לתורמי מח עצם של "עזר מציון", הכולל למעלה מ-990,668 תורמים פוטנציאליים ובאמצעותו נעשו למעלה מ-3,294 השתלות מצילות חיים. בשנים האחרונות חלה עלייה משמעותית במספר חולי הסרטן הנעזרים בבית "אורנית" והמקום שוקק אנשים ופעילות לאורך כל שעות היום.

סדנת הצילום הטיפולי, בהנחיית אורי פינר, היא אחת מהפעילויות הרבות המתקיימות במרכז. התהליך שעוברים משתתפי הסדנה, לבד וכקבוצה, הוא ייחודי ובעל השפעה משמעותית בתקופת הטיפולים והשיקום שלאחר מכן. התמונות שמוצגות בתערוכה צולמו כולן על ידי משתתפי הסדנה. הן נבחרו בקפידה ומספרות חלק מהסיפור האישי של כל מתמודד ומתמודדת. לכם ניתנה הזכות להציץ לעולמם של המשתתפים ולנסות לחוות חלק מהתובנות ומזוויות ההתבוננות שסדנת הצילום אפשרה להם לחלוק.

אורה אורית מזרחי

חיים - הוראות הפעלה

הגמישות חשובה לנו לחיים, דברים לא תמיד מסתדרים כפי שתכננו. חשוב להיות ביחד ולא לבד, אך לא בכל מחיר.

אהבה צריכה להניע אותנו בעולם הזה, ואת השמחה תמיד יש לחפש ולנצור בליבנו ובקרבתנו. לא להתבייש לבקש עזרה מאחרים; להשתדל לתת עזרה לאחר, אך ורק בגבולות היכולת שלנו. צריך ללכת אחר הלב - החלומות שלנו נמצאים במרחק שאותו אנו מוכנים ללכת עבורם. צריך לחיות רק את היום, כמובן עם מחשבה על המחר ומתוך הידיעה של האתמול. אל נלצל בחוסר הידיעה של האחר, אלא נשלים לו את החסר. אף אחד לא יודע הכל. את התמימות יש לחבק, שכן היא תמיד תזכיר לנו את ילדותנו ותסיר דאגה מליבנו.

הקשר שלנו לילדינו הוא המהותי ביותר אך בשביל להתחבר לאחר עלינו להיות קודם כל מחוברים לעצמנו. הילדים שלנו הם הגשמת החלומות שלנו; הם דור ההמשך וההתגלמות המשופרת שלנו, הם אלו הנותנים לנו את התקווה ואת הסיבה לחיות.

ולסיום, כשהחיים נותנים לנו מרכיבים לעוגה, יש להוציא את המיקסר ולחמם את התנור.

Ora Orit Mizrahi

Life - Operating Instructions

Flexibility is important in life since things don't always work out as planned.

It is important to be together and not alone, but not at all costs.

Love must motivate us in this world and joy must always be sought and cherished in our hearts and souls.

Do not be ashamed to ask others for help; try to help others, but only within the limits of your capabilities.

We must follow our heart. Our dreams are as far as we are willing to travel for them.

We must live each day, while thinking of the future and knowing the past.

Let's not scorn other people's lack of knowledge, but rather fill in the gaps for them. No one knows everything.

We must embrace innocence, because it will always remind us of our childhood and banish worry from our hearts.

The bond with our children is the most significant, but in order to bond with others, we must first be connected to ourselves. Our children are the realization of our dreams; they are our future and the embodiment of our enhanced self. They are the ones who give us hope and a reason to live.

In closing, when life gives us ingredients for baking a cake, it's time to pull out the mixer and heat up the oven.

אורנה דוד

חותם

חותם הוא רושם, סימן, השפעה או עקבות, כמו בביטוי "הטביע את חותמו". הרבה אנשים נשאלים מה ייחשב בעיניהם כהישג בחיים, רובם משיבים שהיו רוצים להשאיר אחריהם חותם. מסתבר שכולנו מגשימים את המטרה הזו. מהרגע שאנו נולדים ועד יומנו האחרון, אנו מטביעים את הזהות הבלתי נראית שלנו בכל מקום שבו אנו נמצאים.

מבחינתי, כך היד היא סוג של חותם. שכן, כך היד מכילה את טביעות האצבע הייחודיות לכל אדם.

אין כך יד אחת דומה לכף יד אחרת.

עם כך היד אנחנו בונים, הורסים, חותמים, מתקשרים, מבטלים ותוך כדי כך משאירים אחרינו חותם.

Orna David Imprint

An imprint is an impression, a mark, an influence, or a trace – as in the phrase, "He left his mark". Many people are asked what they would consider an achievement in life. Most respond that they want to leave an imprint behind them.

Apparently, we all reach that goal. From the moment we are born until our last day, we impress our invisible identity wherever we are.

To me, the hand is a kind of imprint, as it holds the fingerprints that are unique to each individual. No hand resembles another.

With the hand, we build, destroy, sign, communicate, undo, and, all the while, leave our imprint.

אביטל עליזה בן ששון

ש

שירה, אל האופק פנייך פונות;
ללמוד מכאבי העבר מנסות;
מצווה גדולה להיות בשמחה
זה מצב נתון, מפה אני ממשיכה,
כך אמרת לי בטבעיות
כששאלתיך האם ישנה המשכיות?

י

ידעת קושי, כאב ושכול,
אך התרוממת מתחתית השאול
ולאחיך הצעירים את קרן אור
מכוונת, מאירה בסערה כמגדלור

ר

רחל אימך לפני שלוש שנים נקטפה,
אך המחלה מנסה עדיין לגעת במשפחה

ה

היושב במרום שולח כוחות,
לעמוד על המשמר בלי להרפות
עם משפחה כזאת כל מלחמה נגח,
לך שירה בת רחל (ע"ה), בזכותך אנצח.

Avital Aliza Ben Sasson

SH

Shira, your face faces the horizon;
Trying to learn from the pain of the past;
Being joyous is a great mitzvah.
This is the given situation, this is where I start.
That's what you said to me so naturally
When I asked you, is there any continuity?

I

You've known hardship, pain, and bereavement.
But you rose from the depths of Hell
And you are a ray of light to your younger siblings
Focused and illuminating, like a lighthouse in a storm.

R

Your mother, Rachel, was taken three years ago,
But the disease is still trying to touch the family

A

He who dwells on high sends the strength
To stand guard relentlessly and never let go
With a family like ours, we will win every war
To you, Shira daughter of Rachel (a"h), thanks to you, I will win.

Liat Haas

The light is sweet and it is good

for the eyes to see the sun” (Kohelet 11:7)

Indeed I suffered great pain.

Cancer penetrated my body.

The disease drained my body and soul

And I choose

To set out and seek the light...

I dare to look directly at the sun

Demanding that it light up my heart. My soul.

I return to my childhood landscape.

Megiddo. The Ruler Road. The Tanach settlements...

On the way to Beit She'an...

The Gilboa Mountains stand before me. Familiar and embracing.

The Jezreel Valley caresses my heart.

The burial site of my beloved father.

Shielding, illuminating, and protecting...

And then, I discover that within my personal darkness

I can find what to be thankful for...

I can feel lucky...

I can remember here that nothing is self-understood

And that I have what to be thankful for...

Every day anew,

Each morning, to light the spark

The Divine spark.

The strength that lies within me,

Within us,

Illuminating

and dimming the darkness.

ליאת הס

”מתוק האור וטוב לעיניים לראות את השמש” (קהלת, י"א, ז')

ואכן כאבתי עד מאוד.

הסרטן קינן בגופי.

המחלה התישה את גופי ונשמתי

ואני בוחרת

לצאת לחפש את האור...

מעיזה להביט ישירות אל השמש

ודורשת ממנה להאיר את ליבי. את נשמתי.

חוזרת אל נוף ילדותי.

מגידו. כביש הסרגל. התענ"כים...

בואכה בית שאן...

הרי הגלבוץ מולי. מוכרים ועוטפים.

עמק יזרעאל מלטף את ליבי.

מקום קבורתו של אבי האהוב

מגונן. מאיר ומגן....

ואז, מגלה שבתוך החושך האישי שלי

אני יכולה למצוא על מה להודות...

להרגיש בת מזל...

אני יכולה להיזכר במקום הזה ששום דבר לא מובן מאליו

ויש לי על מה להודות...

כל יום מחדש.

כל בוקר להאיר את הניצוץ.

הניצוץ האלוקי.

הכוח טמון בתוכי,

בתוכנו,

מאיר

ומעמעם את האפילה.

נעמה שנהב כהן

שנה של לילה

לפני שנה, המחלה שתמיד הייתה משהו שקורה למישהו אחר, נכנסה, או יותר נכון התפרצה, לחיים ולבית שלי בלי לדפוק בדלת.

מאז - כל רגע, כל יום, כל שבוע - הביא איתו קשת רחבה של תחושות ורגשות שהציפו אותי, ואפילו ששגרת החיים שלי לא השתנתה, הדרך שבה אני מסתכלת על דברים, על אותם רגעים יומיומיים - דווקא כן.

אז למה שנה של לילה?

לא רק בגלל החושך, למרות שהיה גם חושך, אלא דווקא בגלל שאותו חושך האיר אצלי צדדים וכוחות שלא ידעתי שקיימים בי; ולא רק בגלל הסיוטים, והיו סיוטים, אלא דווקא בגלל אותם חלומות שיום אחד...ממש עוד מעט... הכל יחזור להיות בדיוק כמו שהיה לפני שנה.

אפילו/למרות - שאני כבר מזמן השתנית.

Naama Shenhav Cohen

A Year of Nighttime

Last year, the illness that was always something that happened to others, came in - or, more accurately, barged into - my life and home, without even knocking.

Since then, every minute, every day, every week brought with it a flooded me with a broad range of feelings and emotions, and, although my daily routine did not change, the way I looked at those mundane moments did.

So why is it a year of nighttime?

Not just because of the dark, although there was darkness, but because that darkness illuminated sides and strengths in me that I didn't know I had; not just because of the nightmares, and there were nightmares, but because of the dreams that one day... very soon... everything would go back to what it was one year ago.

Even though I myself have long since changed.

רייצ'ל פלדמן - דיוויס

הלכתי לאורך החוף לבד ונתקלתי בקקטוס שגדל בחול.
הרגשתי מחוברת לניגוד של הצבע.
התמונה שלי מייצגת את החיים.
הים רגוע, הקקטוס גדל בחופשיות אבל הגדר מפריעה.
מראה מכוער, אבל מראה מכוער שעכשיו הוא מטושטש.
הים מייצג את החיים, את החיים הנורמליים של כל אחד ואחד, את הגלים שחוזרים ונשנים.
הגדר, ההבחנה שלי, הכימותרפיה, הפחד שלא אוכל להמשיך.
הקקטוס בחזית מייצג את החיים; שממשיכים לגדול בכראות ובחופשיות.
שינוי בתהליך המחשבות שלי; הגדר הופכת מטושטשת ומתפוגגת, אבל תמיד תהיה שם.

Rachel Feldman - Davies

I was walking along the beach alone. I came across the cactus growing in the sand. I felt connected to the contrast of colour. The picture for me represents the life. The sea is calm. The cactus grows freely but is obstructed by the fence. An eyesore. But an eyesore which is now blurred.

The sea represents life, the normal everyday life, waves of repetition. The fence, my diagnosis, the chemotherapy – the fear of not being able to go on. Then in the foreground the cactus, representing life that continues growing wildly and freely. A change in my thought process, the fence becomes blurred and fades away but will always be there.

Granit Yaniv

Recalculating the Route

I got sick!

My entire life, I designed routes that would be convenient for me to follow.

During the last three years, I was forced to recalculate my life path time and time again.

Where do I go?

With whom?

Till when?

Who decides where I'm going?

The new routes scarred my body, but these scars only remind me of the paths that I've already walked that do not pave my future.

Excerpted from "To the End of the Path" by Esther Shamir:

"People I did not bring close to me

Fell from my hands

Moments that I ignored

Happened without me

I bear no resentment

Just long days, when something within

With all its strength cries out afar."

גרניט יניב

מחשב מסלול מחדש

חליתי!

כל חיי יצרתי לעצמי מסלולים שבהם היה לי נוח ללכת.

בשלוש שנים האחרונות נאלצתי כל פעם מחדש לחשב מחדש את מסלול חיי.

לאן צועדים?

עם מי?

עד מתי?

מי מחליט לאן אצעד?

המסלולים החדשים צלקו את גופי, אך הם רק מזכירים את הדרכים שבהן צעדתי ואינם סוללים את עתידי.

מתוך השיר "עד קצה המסלול", מאת אסתר שמיר:

"אנשים שלא קרבתי אלי

נשרו לי מתוך ידי

רגעים שעברו מעלי

עברו בלעדי

אין בי כל טינה

רק ימים ארוכים, שמשהו בי

בכל כוחו קורא למרחקים"

ענבל סעיד ז"ל | Inbal Sa'id z"l

in-out perspective

Photography Exhibit

2019

